

Nøvn

Minningarorð um okkara elskaðu mammu – Jastrid Frederiksen

Sælari er at geva enn at fáa..

Okkara mamma fekk eitt sera gott vár. Hon var ein vøkur blóma, sum vaks upp í einum tryggum og góðum urtagarði á Selheggi. Hennara foreldur vóru tvey kærleiksfull og nærverandi foreldur, sum røktaðu teirra urtagarð, fram úr væl. Omma og abbi okkara, tóku sær væl av teimum 4 blóm-unum sum tey fingi saman, og gjørdi alt hvat tey kundu, fyri at verja hesar blómur móti vindi og kulda. Omma og abbi sáddu tey bestu fræini í tað bestu jørðina – tí tey vistu, at ein kann ikki hesta, um ein ikki fyrst sáar.

Í barnaheiminum hjá mammu, føldu øll sterkan og djúpan kærleikan – ikki bara við góðum orðum, men eisini við góðum gerningum. Sjálvt um húsini vóru lítil og trong, so var vítt til veggja, og gáttin sera lág – her var pláss til øll. “Har sum hjartarúm er, er húsrúm”, plagdi omma okkara mangan at taka til, og hesum livdi tey eisini eftir á Selheggi.

Frísk og livandi spældi mamma okkara óttaleys í hesum tryggja og vakra urtagarði – hon var rólík, men kend fyri sítt lætta og fríska lindi. Hon vaks upp saman við sínum trimum beiggjum, sum hon virdi og elskaði sera høgt, alt sítt liv. Jú mamma fekk eitt gott vár.

Tá mamma møtti pápa okkara, tá fór mamma eisini inn í sítt lívsins summar. Tey fingi sín egna urtagarð úti í Bumshamari, og nú tók hon vakra arvin upp eftir sínum foreldrum. Hon fór nú sjálf at sáa í sín urtagarð, tí hon hevði lært, at ein kann ikki heysta, um ein ikki fyrst

sáar.

Pápi gav mammu og okkum børnum tann kærleika og tann tryggleika, sum mamma og vit høvdu brúk fyri – hann vardi okkara urtagarð, so mamma kundi gera tað, sum var hennara størsta ynski og mál her í lívinum – og tað var at vera ein góð kona og ein góð mamma.

Hon sáddi við kærleika, lúkaði við nærveru, og vætaði við umsorgan. Fyri okkum systkin og okkara pápa, virkaði hon sum ein ótømandi kelda, har vit altíð kundi fara til, um vit høvdu brúk fyri vegleiðing, góðum ráðum og styrki.

Mamma var ein eingil uttan veingir – og hon hevði eitt hjarta av gull.

Hon var livandi og frísk, sum øll elskaðu og notu

gott av, at vera saman við. Har sum mamma var, har var eisini látur, og har sum mamma var, har var eisini sangur og dansur. Hon var sum ein vøkur stjórna, sum lýsti upp har hon var. Hennara eygu sóu bara tað vakra, og hevði hon stóra gleði, tá hon sá, at tað gekst øðrum væl. Hon sá tað vakra í tí smáa, og var takksom fyri tað minsta. Hennara kærleika lat hon floyma út yvir okkum, og kærleikin sum hon og pápi høvdu saman, ber ikki til at lýsa við orðum. Tey vóru sum Romio og Julia, alt lívið.

Alt teirra liv høvdu tey djúpa virðing fyri hvørjum øðrum, og vóru tey knýtt saman, av einum treytaleysum kærleika.

Mamma var ein urtagarðskona sum alt sítt liv

sáddi tey bestu fræini í tað bestu jørðina.... tíverri kom hon ongantíð sjálf at uppliva sítt egna heyst. Tí júst sum mamma stóð í sínum hásummri, kom veturin á gátt, við stormi, heglingi, sjúku og deyða.

Ein skriða fyri og onnur eftir, skolaði yvir hennara urtagarð. Hon royndi at lúka og verja øll síni kærastu, men endin var at urtagarðskvinnan sjálf bukkaði undir, og gjørt álvarsama sjúk.

Tá pápi sá sína vøkru blómu blíva veika, misti hann lívsneistan. Eitt liv uttan sína høgt elskaðu konu, var meira enn hann megnaði.

Og bráðliga stóðu triggjar sárbærar blómur í einum urtagarði - uttan verjugarð og uttan eina urtagarðskvinnu.

Vit eru eisini sera takksom fyri alt tað sum okkara mamma hevur givið okkum. Vit fara ikki at minnast mammu sum eina sjúka konu, mammu, ommu og langommu. Vit fara at minnast okkara mammu, sum eina fríska og livandi mammu, sum sáddi við kærleika, lúkaði við nærveru, og væntaði við umsorgan. Og sum lærði okkum, at tú kann ikki heysta, um tú ikki fyrst sáar.

Í dag kunnu vit bara staðfesta, at okkara mamma var heimsins besta mamma, og vit kunnu takka Várharra fyri, at hann lat ein av hansara bestu einglum, at vera mamma hjá okkum.

Friður verður við okkara mammu

Kristin, Niclas Heri og Óluva

TØKK

Okkara elskaði sonur, bróðir, ommusonur og drongur

Jón Jallur Gaasedal

andaðist tann 18. desember 2011 í Iligan á Filipsoyggjum, 47 ára gamal. Hann varð jarðaður í Iligan 2. jóladag, og 48-ára føðingardagin 5. februar 2012 var minningarhald og stuðulskonert á Sjómansheiminum í Havn.

Við hesum ynskja vit at veita okkara hjartans tøkk fyri alla hjálp og stuðul – her heima ikki minst í sambandi við minningarhaldið og konsertina, har innsavnað varð til tey avvarðandi á Filipsoyggjunum.

Tað hevur verið hjartanemandi og ein stórir uggi at uppliva slíkt beinasemi og hjálpssemi frá øllum síðum, har biðin og sjálvboðin hava givið sítt íkast – bæði so og so, og bæði her heima og á Filipsoyggjum, har sumt sá ógjørligt út, men kortini eydnaðist til fulnar. Hvør einsæris eigur sín part av heiðurinum fyri, at alt hevur gingið so væl í hond.

Takk fyri alt hetta, og takk fyri allar tær bønir, bidnar eru, og sum vit hava kent flóvan av allan vegin – bæði á ferðini og í sambandi við alt tað praktiska har úti og her heima.

Hjartaliga takk øll somul, Harrin signi og løni tykkum.

Mamma, babba, systkini, omma og Jade